

Ministerens tale til samråd i PØU den 29. marts 2011. Besvarelse af samrådspørgsmål B om ministeriernes ligestillingsvurderinger stillet af Johanne Schmidt-Nielsen (EL)

(Samrådsspørgsmål B indeholder 4 underspørgsmål. Ligestillingsministeren leverer en samlet besvarelse af de 4 spørgsmål)

25. marts 2011

J nr. 2011-1161

Ligestillingsafdelingen/
doelt

Samrådsspørgsmål B til ligestillingsministeren

”På baggrund af oplysningerne i artiklen i Politiken den 8. februar 2011 ’Ministerier ser stort på ligestilling’ bedes ministeren redegøre for

- Hvorfor kun 4 ud af 185 lovforslag på lovprogrammet bliver ligestillingsvurderet
- Hvorfor ministeren ikke vil blande sig i, om de enkelte ministerier husker at vurdere ligestillingsmæssige konsekvenser
- Om ministeren mener, at embedsmændene i de enkelte fagministerier er tilstrækkeligt kvalificerede til at foretage ligestillingsvurderinger og
- Om ministeren er tilfreds med antallet af ligestillingsvurderinger”.

Svar:

Tak. Jeg vil i min redegørelse besvare de 4 underspørgsmål i den rækkefølge, de er stillet.

Med hensyn til det første spørgsmål om at kun 4 ud af 185 lovforslag (på lovprogrammet i 2010) er blevet ligestillingsvurderet – vil jeg gerne starte med at nuancere debatten om dette en anelse.

Det, at kun 4 ud af 185 lovforslag er blevet ligestillingsvurderet, er ikke ensbetydende med, at ministerierne intet har gjort i forhold til de øvrige 181 lovforslag.

Ifølge de oplysninger jeg har fra ministerierne, er hovedparten af de 185 lovforslag nemlig blevet relevanstestet. Det betyder, at ministerierne i langt de fleste tilfælde har været inde og vurdere, om der overhovedet er (relevante) kønsaspekter i deres lovforslag, som gør det relevant at foretage en ligestillingsvurdering.

Vi skal i den forbindelse huske på, at der fremsættes en del lovforslag på lovprogrammet, som viser sig ikke at indeholde kønsaspekter og derfor ikke er relevante at ligestillingsvurdere.

Det kan jeg godt give et par eksempler på fra mit andet ressortområde.

Det gælder bl.a. et lovforslag fra Energistyrelsen (om ændring af lov) om bæredygtige biobrændstoffer, som blev fremsat i efteråret 2010. Det indeholdt åbenlyst ingen kønsspecifikke aspekter, hvorfor en ligestillingsvurdering af forslaget med det samme viste sig at være irrelevant.

Et andet lovforslag fra Energistyrelsen – også fra efteråret 2010 - om (ændring af) offshoresikkerhedsloven viste sig ligeledes at være unødvendigt at ligestillingsvurdere.

Her var vi dog inde og foretage en mere tilbundsgående behandling – en såkaldt udvidet relevanstest, før der blev draget en konklusion – og det skyldtes, at vi her havde at gøre med et lovforslag, der var rettet mod beskæftigede i offshoreindustrien; det vil sige havde både mænd og kvinder som målgruppe. Dertil kom, at forslaget indeholdt bestemmelser om anmeldelse af arbejdsulykker og erhvervssygdomme.

Relevanstesten viste imidlertid ingen umiddelbare kønsskævheder i de data om arbejdsskader, der forelå fra de forudgående år (2007-2010) – og det blev på den baggrund konkluderet, at det ikke var nødvendigt at foretage en ligestillingsvurdering af lovforslaget.

Der er således en del lovforslag af mere teknisk karakter, som ikke er direkte rettet mod borgere - eller lovforslag, som ikke eksplicit har konsekvenser hverken for kvinder eller mænd.

Disse lovforslag skal selvfølgelig ikke ligestillingsvurderes. Og det synes jeg skal tages med som en del af forklaringen på, at ikke alle lovforslag er blevet ligestillingsvurderet.

Endelig bliver jeg også nødt til at gøre opmærksom på, at der ikke er et eksplicit lovkrav om at alle lovforslag skal ligestillingsvurderes. Der er i ligestillingsloven krav om at ligestilling skal indarbejdes i al offentlig planlægning og forvaltning. Men hvordan ministerierne opfylder denne forpligtigelse – det vil sige, hvilke metoder, der anvendes - er op til det enkelte ministerium at beslutte.

Min pointe er her, at selvom 4 ligestillingsvurderinger ikke er meget, så står det ikke helt så grelt til.

I det andet spørgsmål spørges ind til, hvorfor jeg ikke vil blande mig i ministeriernes praksis.

Lad mig starte med at præcisere den arbejdsdeling, der eksisterer mellem ministerierne på den ene side og Ligestillingsafdelingen og underteg-

nede som ligestillingsminister på den anden side.

Det er de enkelte ministerier selv, der har ansvaret for at indarbejde ligestilling på deres ressortområder, herunder også at vurdere, om der skal udarbejdes ligestillingsvurderinger af deres lovforslag.

Ligestillingsafdelingen og jeg som ansvarlig minister for ligestilling – på den anden side – har det overordnede ansvar for at koordinere ministeriernes ligestillingsindsats, følge op på indsatsen og stille relevante ligestillingsredskaber til rådighed.

Den arbejdsdeling er valgt af flere grunde. For det første fordi, det er det enkelte ministerium, der har den faglige ekspertise på området. For det andet fordi der er store forskelle på ministeriernes ressortområder.

Nogle ministerier har fx meget borgernære opgaver, hvilket gør det umiddelbart lettere at indarbejde ligestilling i indsatser og lovgivning. Andre ministerier varetager områder, der kræver mere dybdegående analyser for at identificere køns – og ligestillingsaspektet – mens andre igen hverken har et køns- eller ligestillingsmæssigt perspektiv.

Så det er korrekt, at jeg som ligestillingsminister ikke "blander mig" i ministeriernes metodevalg eller konkrete vurderinger – og det er det citatet i politikken går på. Men der er altså ikke tale om "laissez faire". Som ligestillingsminister "blander jeg mig" - om man vil - på et mere generelt niveau - fx gennem den opfølgning jeg og mit ministerium foretager i forhold til ministeriernes ligestillingsinitiativer og gennem de redskaber, der stilles til rådighed.

Det kan jeg godt konkretisere yderligere.

I forhold til opfølgningen - anmoder Ligestillingsafdelingen og jeg løbende ministerierne om at redegøre for deres ligestillingsmål og deres ligestillingsindsats, ligesom Ligestillingsafdelingen efter behov rejser væsentlige problemstillinger i den tværministerielle styregruppe for kønsmainstreaming samt sikrer, at der foregår erfaringsudveksling på tværs af ministerierne.

I forhold redskaber stiller Ligestillingsafdelingen forskellige elektroniske værktøjer til rådighed for ministerierne. Der er bl.a. udarbejdet et e-learning værktøj i ligestillingsvurdering, som illustrerer hvilke elementer, der indgår i en relevant test og hvilke ligestillingsmæssige aspekter, der skal sættes fokus på i forbindelse med en egentlig ligestillingsvurdering.

Det kan efter min mening ikke karakteriseres som "laissez faire".

I forhold til det 3. spørgsmål, om hvorvidt embedsmændene i de enkelte fagministerier er tilstrækkeligt kvalificerede til at foretage ligestillingsvurderinger, skal jeg ganske kort oplyse, at jeg altså ikke ligger inde med viden om de berørte medarbejdere – men at jeg har fuld tiltro til, at ministerierne er bemandet, så de kan løse deres opgaver.

Og så til det 4. og det sidste spørgsmål – der går på, om jeg synes, at antallet af ligestillingsvurderinger er tilfredsstillende.

Jeg vil gerne medgive, at uagtet at hovedparten af lovforslagene er blevet relevanttestet – og uagtet øvrige gode ligestillingsinitiativer i ministerierne – så er 4 ligestillingsvurderinger ud af 185 lovforslag ikke imponerende.

Jeg er meget opmærksom på problemstillingen med de få ligestillingsvurderinger og har valgt at sætte øget fokus på området, også før dette samråd – blandt andet ved at rejse spørgsmålet i den tværministerielle styregruppe i efteråret 2010 og ved at igangsætte nye understøttende initiativer.

Jeg kan i den forbindelse nævne, at Ligestillingsafdelingen her i foråret 2011 vil afholde en fælles CAMP med deltagelse af chefer og medarbejdere fra alle ministerier – som gennem et intensivt 12-timers forløb skal sætte fokus på de fordele, der er ved at indarbejde ligestilling i opgaveløsningen, herunder i lovarbejdet. Intentionen med dette arrangement er at få en tættere dialog med ministeriernes fagkontorer og at sætte nyt skub i området.

Derudover kan jeg oplyse, at Justitsministeriet ved næste revision af deres vejledning om lov kvalitet vil indarbejde et selvstændigt afsnit om forpligtigelsen i ligestillingslovens §4 - og om relevanstest og ligestillingsvurderinger af lovforslag.

Det er typisk den vejledning, embedsmændene skeler til, når de udarbejder lovforslag – så et selvstændigt afsnit om relevanstest og ligestillingsvurdering vil helt klart medvirke til at skærpe ministeriernes opmærksomhed om dette - i forbindelse med deres lovarbejde.

Endelig skal jeg nævne, at jeg vil sende et brev ud til mine ministerkollegaer – hvor jeg gør opmærksom på problemstillingen og opfordrer til at indtænke ligestilling i deres lovarbejde – og selvfølgelig også gør reklame for de nye initiativer.

Jeg skal afslutningsvis bemærke, at det ligger mig meget på sinde, at der sker flere fremskridt i ministeriernes ligestillingsvurderinger, og jeg også fremadrettet agter at holde fokus på området – her i 2011 – både i den tværministerielle styregruppe og i min løbende opfølgning på ministeriernes ligestillingsinitiativer.